

NAGYKÖRÖS és VIDÉKE

Politikai, közgazdasági és társadalmi lap. A „Nagykőrösi Gazdasági Egyesület” hivatalos lapja.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Nagykőrös, IV. ker., Kossuth Lajos-tér 35.</p>	<p>Főszerkesztő: Magyar Kázmér.</p>	<p>Előfizetési árak: HELYBEN: Égész évre 10 K., 1/2 évre 5 K., 1/4 évre 2 50 K</p>
<p>Megjelenik hetenként háromszor: Kedden, csütörtökön és vasárnap reggel.</p>	<p>Felolós szerkesztő és lapulajdonos: D. Tóth Ferenc.</p>	<p>VIDÉKEN: Égész évre 12 K., 1/2 évre 6 K., 1/4 évre 3 K. Egyes szám ára vasárnap 10, hétköznap 4 fill. Nyitárterületenként 50 fillér.</p>

A kárpáti falvakért.

Az oroszjárás által rombolott kárpáti falvakat felépítő nemzeti mozgalom célját és jelentőségét ismerik olvasóink, hiszen az elsők között állottunk, kik a profétai ihlet jóslatos igéjét átérték, megértették és tovább adták a nyilvános hirdetőjelát hangosan zengett szálain. Hatalat szívevel és nagy lelki örömmel jegyeztük fel azok neveit, akik a felvásárlás intéseért, a benne rejlő nemzeti eszme végtelen nagy jelentőségétől áthatva, siettek áldozatokat lenni a hazaszeretet szent oltárára. Városunk szeretettel indított lélekkel jegyeztük fel a képviselőtestület 10,000 koronás adományát is és aranykönyvet nyitottunk azok számára, kik neveiket az építő szerszámmal vésték rá a haza védő bástyájára.

És most is ilyen lelkes készséggel adják a Kárpátépitő ügyben kiülődt bizottság szép és hazafias felhívását, s bízunk annak és a nyomában meginduló gyűjtésnek igazi sikerében.

„Szózat Nagyköros néphez.

Hazánk szent földjét a Kárpátok

alján megtapodta a gonosz ellenség. Határvédő hegyeink szűzes tetőiről leereszkedő pusztító hordák elárasztották völgyeink mélyét, dombtetőink szintjét, rónáinknak skját. Magyar testvéreink, akik ottan éltek, földült hajlékaik üszök romjairól messzire elűzött földönfutók lettek. Családi tűzhelyük kedves otthonára, kalásztérnö földjük bővess tájaira remegő lélekkel, a rombadólt élet gyöttrő kínjaival vissza-visszanéznek és a romok fölött életet teremtő, áldást hozó kezzől félve álmódoznak.

A földült tűzhelyek sok ezer lakója felénk nyújtja kezét, seg tségért kiált, szívünkhoz appellál. S a kiáltók szava szívünkbe nyuillal. Érzések támadnak sajtó szívünk mélyén: részt kérünk magunknak magyar testvéreink temerdei knjából, honfitársainkkel elvesztett otthonok trága kincse után engedő vágyából. Hiszen a sok kinnak, égő sóvárgásnak egyik felérésze egy is minket illet, mert az ő hajlékuk füstlőgő romjai s mi házuk védétek és a szenvedések egyik fele részét éretünk viseltek.

Menjünk hát jó szívetel a segítség-

hívásra. Szenvadó véreink, magyar testvéreink kerő kiáltása betöltte az Alföld temerdei áldástól ékes rónaságát. Itt rebeg sőhajuk: ki boldogok vagytok csendes hajlékokban békés tűzhely mellett, titeket az Isten, magyarok Istenre megvédett a bajtól, vesztés harci tusák nyomában támadó nemzetpusztulástól, lassított a sorsunk s jöfötek a romok felett megkezdődő építő munkára!

Ha van szív, érzésre fakadó s ha van magyar kebel, melyben visszhang támad, a kerő kiáltás nem lesz meghallatlan. Nagyköros népe már érzésre gerjedt s megmozdult bűzömben álló tettekre serkent. Tíz ezer koronát ajánlott fel immár egyik elpusztított kárpáti községnek felépítésére. Szép s nemes ez adomány, de csupán alapját képezi kiütözött szent célnak valóságának. Városunk nevére egy egész községet (hajuttunk s igyekezzünk jraépteni, az a törökvidéki, hogy a romok helyen, hol ellenség rombol, új otthon teremtsen s mi magyar néptink áldozattételre felbuzdulj jó szíve. Nem is áldozat ez, hanem kötelesség, mely elől

TÁRCA.

Ujjonnan kezdett pályá.

Írta: Magyar Kázmér.

(Folytatás.)

Huszónhét éves korában kezébe került a végbírói iványá és nagy birtelen állásához is jutott. Segédnek alkalmazták egy pestmegyei uraság birtokán — ifjú címzés jra azszal — és ismét lépett elő egy esztendő alait.

A második esztendő se tellett tán el egészen, vagy ha eltellet is és ha tán rá adásul még egy másik is: Túttó György nemsokára visszakerült a vármegyéjébe jra. A zalavári apátsgához, a régi urasághoz kért vissza, új címmel, új hatáskörbe lépett. Az egykori juhászegény ispan ur ma az apátsgái birtokán.

A nem közönséges pályafutásnak mi lesz a vége? Ki tudhatja azt?

C magá, hozzátartozói biztosan meg vannak elégedve. És ez a fő.

De mindazáltal fenn és nyitva marad még egy kérdés, amit itt-ott valószínűen fölvetnek az emberek, főleg a fiatalabb olvasók. Mi lesz a bizsókával, mi lett a faragás

folytatásával? És ezt a kérdést fölvetik tudós és művészi körök is, a magyar néprajz művelői, a magyar népművészet iránt érdeklődők.

Felelni kell a kérdésre, mert történelmet írtam és mert a történetke hézagos volna, ha be nem számolnék vele.

A mostani történelmi időkben meg kell vallani őszintén, hogy a nagy háború kiütése előtt olyanok voltak a mi közállapotaink, hogy Túttó Gyuri élete sorját nem lehetett az örömmel tervezett jutulátszámadóság felé terelni. Nem sikerült annak az állásnak a megszerzése. Pedig nagy urak, hatalmas szavú pártolók kísérlezték vele.

Teleký Géta gróf felől bizonyos vagyok. Nem sikerült neki, pedig egy-e mindenki azt képzélné, hogy egy miniszterviseltével nagy urnak, főnemes embernek csak egy szavába kerül az ilyesmi. Lám, nem úgy van az, ahogy az emberek odakint a falun elgondolnák szokták.

En biz azt hiszem, hogy Túttó Gyuri faragászata megsztint, amint Györgyre változott a neve és neve után az ispani minivoljtaj írta. Aligha farag márt többet.

A népművésztí téren való működéséről löljegyzések vannak; munkáit le is írták, őrzik és gondozzák erre is, arra is, magán-

gyűjteményekben is és nyilvános muzeumokban is.

Nála, magánál aligha maradt számottevő faragás; szebb munkái másokhoz kerültek, de azt jövendők, hogy majd valamikor, sokára összeszerelhetjük a dolgaik nyilvános muzeumokban. Az a törvényterelegeti össze majd, amelyik a kis halakak a nagy halak jrtába sodorja, a patakok vízét a folyók medrébe juttatja, szóval a kis magángyűjteményeket a nagyokhoz fogja beszálltani.

Gödöllön van egy fufurgos gyufatartója (tegyérményl kisebb és két fa-lakat ékesíti és zárja), himes, gondosan diszített; van egy kis tikresze” is, pirinyó kis könyvhöz hasonlatos, csak akkora, hogy a juhászegény a bajszát tudja kipödröni benne, mikor még csak egyódratú a bajsza, vagy tán még akkora se. Gazdag faragás diszít ezt is mind a két oldalán. Annak a bizonyos gödöllői kertnek egy része van kifuragva rajta, szállítások róza és tulipánfák között, a háttérben messze csepp fele taksas fesszeleg a legmagasabb csúcson, egy kis jérce meg az alján andalgó. (Ott laknak a kis bolond feketé törpéségek a szilacsoport melletti kis erélyes fapalotában.) A másik oldalán a Túttó Gyuri otthona, az ő külön

kütnem nem szabad senkinek, ki magát magyarnak nevezi s részes akar lenni a nemzetépítés némes, szent művében.

Mióta hazánk áll s népünk él a földön, nem várt reánk soha szentebb kötelesség, Magyar génuszunk tiszteletvé tenni s szépen zengő nyelvünk otthonává varázsolni által minden vérrel ázott talpalatnyi földet: az a kötelesség! Legyen apostola ennek a szent célnak minden igaz magyar, minden érző ember!

Nagykörös, 1915 október hó.

A város képviselőtestület nevében:

Bakó József, Szívós Ferenc,
Danóczy Antal, Póka Károly,
Neu Gyula, Dr. Joó Imre,
Szappanos Sándor, Szalay Lajos,
Biczó Kálmán, Szűcs Ambrus,
Dr. Dobos László, B. Tóth Ferenc,
Pláger József, Dr. Trummer Tamás
bizottsági tagok.

Nagykörös népe! Ne feledd el, hogy virágzó határidat, szép házaidat azok a falvak s azoknak határa mentette meg az elpusztástól! Azok tartóztatták fel, mint védő gát, a szennyyes, romboló áradatot! Jój, daj, tiszteld meg magadat adományod által, végy részt a haza védelmének szent munkájában fáradságod gazdágj filleivel!

Nagykörös sötétben.

— Tehetetlenség vagy dac. —

Szerdán reggel kidobolták, hogy ugyanazon szerdának estejtől fogva nem lesz villanyvilágítás, mert a városi villanylámpa a nyersolaj hiánya miatt nem képes azüzemeltetését tovább folytatni. Tehát jól megértés jámbor olvasó s még jámborabb városi közönség, *ugyanaznap reggel dobolták ki a sötétség*, amelyik estén annak rá kellett borulnia a városra; egy nappal, egy fél nappal sem előbb, mert hiszen akkor még lett volna némi ideje ennek a

szegény városi lakosságnak egy-egy rossz petróleumlámpáról, egy szál gyertyáról, egy félliter kőolajról gondoskodni. De ezt nem szabad volt megengedni a „vezető bölcseségnek”, minék a? Pont szerdán reggel dobolták ki, akárcsak Mucsán, hol reggel megjelenik a kisbíró s öblös hangon kihirdeti, hogy ez, meg az kerestetik. ... (Ugyan mi „kerestetik” nálunk? Józán ész a koponyákban! — Szedő.)

S hogy a mucsai kép teljes legyen, mindjárt meg is jelentek az emberek a létrával és itt-ott, a legforgalmasabb piactéri sarkokon és utcakereszteknél felrakták az estezőndő óta összezsúrodott petróleumlámpákat s ezzel mint ki dolgát jól végezte, addig bölcs tanácsunk a várost a sötétségnek. Ez nem is váratott sokáig magára. A korán beálló, felhős őszi alkonyattal ráfékűd a városra s mintha mindig itt lakott volna, olyan nyelmenem elhelyezkedett, mint a ki nem is akar egy hamar szállást cserélni. Persze volt szaladgálás, sóhajtozás, lázas keresés gyertyák és istálló lámpák után. Híradásunk pontossága érdekében ne hallgassuk el azonban azt sem, hogy vezetőink annyira „figyelmek” és „előrelátók” voltak ám, hogy azt is kidoboltatták, hogy a kereskedőknek nem szabad a petróleum és a gyertya árát e kis baleset miatt magasabbra emelni, mint az azelőtti napokban volt. Amire nagyon helyesen jegyezték meg önzetlen kereskedőink, hogy azt nem is tehetik; hiszen oly magasan áll már a világító eszközök ára nálunk, hogy nincs az a hosszukézü botlos, aki még magasabbra tudná emelni. Egy font gyertya ára Nagykorosón mindössze 2 K 60 fillér.

Ezzel az ügy a „lovagiaság szabályai szerint”, — illetve bocsánat, — a háborús viszonyok okozta nehézségek immár megszokott indokolásával el is volna intézve; hadban állunk, a

szállítási szinte lehetetlen, a forgalmi nehézségek, a katonai menetrend minden késedelmet megérthető tesznek és elvégre nélkülözni, tűrni is meg kell tanulni aq itthon dolgozó társadalomnak is . . .

Ismerjük, unalomig hallottuk ezeket az ürügyeket, amikkel épen nálunk minden hatóságí mérzért és tehetetlenség, mint valami hó köpönyeggel be szoktak takarni. De érezzük azt is, hogy ezt a merényletet, ami itt történt a város sötétségben hagyásával, nem szabad szó nélkül elturnünk.

Ami nálunk a villanyvilágítás beszüntetésével történt, példátlan eset arra, hogy egy vezetőség mekkora merészséggel bír egy nagy város orráról fogva vezetőit jámbor közönségével elbánni. Vagy pedig olyan megnyilatkozásával a tehetetlenségnek, illetve a dacnak általunk szemben, ami a legelsőaktából ellenállásra késztet és elégteltel vévesre kuszserít.

Legalább is mulasztást követett el hivatása és a város közönsége ellen az a hivatalos közeg — legyen egyes tisztviselő, tanács vagy villanyvilágítási bizottság; a hatóság dolga, hogy megkeresse, hogy kinek-minek a kötelesség lett volna itt az intézkedés —, amelyik idejében tudomást nem szerzett a nyersolaj fogytáról, idejében meg nem tette a sürgető lépéseket, az utóbb beszerzésre, idejében nem tájékoztatta a közönséget a világítás beszüntetésével szükségessé váló beruházásokról.

Vagy mulasztást követett el a villanytelepet bérló és kezelő társaság, amely nem gondoskodott olaj beszerzésről, nem vette észre vagy nem akarta észrevenni a közelgő hiányt, nem vette figyelembe a hadi menetrend okozta késedelmet, amit pedig minden elemi iskolás gyermek tud, nem tett intézkedést az aram takarékos használatára, hogy legalább a belső világítást fen tudja volna tartani, míg az új szálltmány megérkezik. Tanúi lehetünk, hogy még a mult héten is olyan pazarul bántak az árammal, hogy már delután fél ótkor jávában ctegek egyes utvonalonok a lámpák. Megint a hatóság dolga megkeresni, hogy nem dacból történt e a mulasztás, mivel a város az áram díjének fellemelését megtagadta? Nem a: ha nektek jó, nekem is jó! — ismeretes ellenérv érvesnyelt-e a fogyasztó közönség nagy sérelmére?!

Jól megkötött szerződése birtokában városunk közönsége nem tértheti el, hogy vezetőinek gyámoltalansága, nem törődésége miatt, vagy torzalkodások következtében márol-holnapra köz-és magánvilágítás nélkül maradjon.

A háború nagy áldozatai és a háború zavarai közepette felburjánzó, hitvány, hazafiatlan önzés miatt olyan drágaság szakadt ránk, hogy már alig léleklünk. A gazdák a maximális áron felül tur uzorával adják a gabonát, az iparosok a kenyer drágaságára hivatkozással lehetetlen árszart szabnak minden cikknek; a zsrít eldugják, élelmes vállalkozók, hogy ami keveset piacra engednek, nem le-

világa. Ó maga áll a jobsarkon, a Tüttök híres öreg tarsolya a vállán (több az már másfélész — szendőséni is), kezében a kerek karmája fölött, hatalmas kinyílt tulipán a nap színében, ragyogásában.

És ott van a híres tarsoly is. A család hagyományos, ősi tarsolya (azzal szalmaztak le az ősök Zalaapátiba a régi időben). Diszített a tarsoly is. Bőr a diszítésre. Bőrdarabokból vannak kivaqdosva a birákk, két hosszú sorban, fölöttük lukszia virágok himbálóznak bőrdarabokból szintén (de a fordva nézi őket az ember, repülő ludaknak találja). Két oldalt azonban két juhász legény áll, nyári vászon diszben, a kampós-bél velük és a pipa is ott van a szájukban. Bőrdarabokból mondok, gyönyörű rávarrással.

Ennek a tarsolynak nagy szerepe volt a multban. Sok-sok és rengeteg nagy értékű nyájakat őrzötték a Tüttök azzal a vállukon.

Most a tarsoly ériz nagy értékeket. Ha megváltak is a tarsolytól a Tüttök, de a tarsoly kitart mellettük ezental is. A parasztlevelezés iratára van abba. Aból került napfényre Tüttő említett levele és kerülnek ki mások is, kőrösiek s más vidékiek, mostanában vagy később. A körülmények határoznak majd a felől.

(Vége.)

Tűrő György
1909 IX. 26.
meg egy gondolatnyi tulipán a vezetékéne után, vörvörös a virágja, borszöld a levélkéje. (A keszthelyi múzeumban látható ennek a virágnak a mása Gyuri egy másik faragásán. Jutalom öttötte érte a markát, 10 koronás arany alakjában.)

És ugyanott van a bizsoka is. Az egyszerű fanyeli kis bicsak, jobban mondva bicska pengének a darabja csak, fanyelűe borsosva s a nyél őmozáttal ékes. *Annak* a kis tikresnek a faragása végett kész tette ez a bizsókát. Csak ezt faragta vele. (Félek, hogy leutolsó e a faragása volt.)

Ott van továbbá még egy finom di-

het megfizetni, a szén igazán „fekete gyémánttá”, a tűzifa fényűzési cikké vált és most elveszik tőlünk egyetlen vigasztalónkat: az aggodalommal, fájdalommal terhes őszi esték, a ránk szakadó sötét téli éjszakák egyetlen enyhét adó sugarát, a jó és biztos világlátást is! Úljünk sok-sok pótolhatatlan veszteségünk, mérhetetlen gyászunk fekete árnyai közt sötétben, vagy világlátunk három-négyezeres áron nyomorult méccsel...

Nem! Ezt nem lehet, nem szabad eltrünnök. Vonjuk felelősségre mindazokat, akik előidézték ezt a példátlan sérelmet és igazunk erős érzelvényt kényszerítsük ki, hogy a pénzünkért kapjunk világságot.

Imre bácsi.

A család gyászjelentése szerint 1915 szeptember 28-án 90 esztendőskorában hunyt el némes *Papp Imre* ügyvéd, nyugtörvénységi bíró, városi képviselő, presbiter a nagykőrösi Népbank igazgatóságig tagja, földbírtokos. Egyházi és polgári anyakönyveink a halottak közé rovatolták. Temetése szeptember 30-án történt az őt megillető nagy részvétel mellett.

Ezek szerint csakugyan meghalt a csakugyan örökre eltávozott körünkbeli tekintetes némes *Papp Imre ur.*

De itt maradt *Imre bácsi.*

C nem távozott s nem távozhattak. Közös jogunk van egymáshoz, a jelen és jövő nemzedeknek hozzá, mint neki mielőzünk az az utódainkhoz; mint ahogy hosszas és bensőséges volt az érintkezés az előző nemzedekkel is. S azért magyar ur ő és azért vagyunk magyarok mi, hogy konzervatívok legyünk és jussunkból ne engedjünk.

Imre bácsi öreg ur volt már, de nem volt 90 esztendőskor. Hogyan is lehetett volna? Kedélye, testi, szellemi állapota ellentmond a nagy számolónak. Ezenkívül azt a gyönyörű nagy titulus, ami az „Imre bácsi” nevezetben foglaltatik: fokról-fokra szerzte csak meg és évek hosszú sora után. Olyan az, mint az aranygyapjasrend, vagy a valóságos belső titkos tanácsosi méltóság az államférfiaknál: apróbb címekkel, rendjelcsekkel kezdik s csak a végén kapják meg a ritka nagy kitüntetést.

Eleinte csak „Papp Imre” volt s egyúttal „Imre sógor”, azután „Papp Imre bácsi”, legvégül, tán két tized óta adományozta neki az „Imre bácsi” címet a legnagyobb potentát: a *közszerzetet.*

Mert az igazat megvallva, nem a 90 esztendő kapja ezt a kitüntetést, hiszen hány polgártársunk ér el ennyit és többet is, de a címhez, ahhoz a rövid és mindent kifejező címhez nem juthat mégse. Kegyeltjeinek tartogatja azt az a társadalmi nagyhatalmasság.

És miért kegyelte éppen Imre bácsit? Én Istenem, bajos ezt kimagyarázni! Volt a városunkban, volt társadalmunkban tisztelendőtlő egyén és alak igen szép számban. Há! Isten, gazdag a mi társadalmunk ezen a téren is, de azért a mi kiválóságaink közül egy se vitte annyira, mint éppen Imre bácsi. A többiek, kiket kegyeltem s hálás emlékeztetünk oly sokszor fölkeres, a kereszt mellett még család nevet is viselnek mind, valamennyien.

Azt hiszem ott az igazság, hogy a

közhit, közlelőség és érzés Imre bácsinak azért adta ezt az egészen különleges és teljesen sajátos címet, mert *benne találtuk föl nádnok a fajmagyarság tökéletesen jellemző alakját* — az uri renden.

Érnyék, kiválóságok, árnyoldalak, amik a magyart jellemzik: Imre bácsiban összpontosultak.

Gondoljunk a sürű, kemény, mozgékony testre, rugalmas izomra, vastagrép, pusztihatalan egészségre, hatalmas gyomor-szerkezetre, tüdő és szívbéli állapotra, gondoljunk lelki és kedélybeli berendezkedésére, gondoljunk életmódjára, tevékenységére, szokásokára, életfelfogására: nem-e a tökéletes, az eszményi magyar áll-e előttünk a 7000 év előttiek hatalmas alakjában?!

Igen, igen. Ezt érezte ki a magyar nemző sugásból társadalmunk, ezt tapasztalta ki, mikor annak a nagy, *nagy címnek* az adományozására rászánta magát. Sokáig várt vele, sokáig gondolkodott, míg az elhatározásig jutott, de köteltségét is teljesítette, mikor kiválasztottját kitüntette. Ennek a kitüntetésnek a fényében had álljon és éljen az a némes magyar alak a jövő nemzedék szemében, míg új évtizedek, tán századok ismét szolgálatni fognak mástarra a talpazatra állott, melléje sorakodott.

Imre bácsi élete, életkörülményei azt mutatják, hogy az élet leléleséhez a szorosan vett egyéni kötelesség teljesítése nem elegendő; társadalmi működés, társadalommal való élés s a társadalomnak való élés is a kötelességek közé tartozik. És akkor jól teljes tet a kötelesség, ha a végrehajtás egyéni, a viszonyokhoz alkalmazkodó s közben a nemzeti sájtásg szóhoz juthat, igénye kielégülést talál.

Imre bácsi élete, kora a magyar nemzet szomorú időszakában kezdődik volta-keppen, a 48-as mozgalom letörése után, akkor mikor „sirva vigadott a magyar” és „vigadva sir”.

Végig kitart, emberül, férfisan az élet küzdelmes utain, családot alapít, nevel föl, vagyont szerez s czekek a nemzeti fejlődéshez járul hozzá. És él érdekes, kedves családi életet és hangadó és irányító a társadalmi életben, mely színvonalra jut, a környéken és messzebb vidéken ma is dicséret emlegetik.

A polgári vállal kötelesség hűségese teljesítése mellett módot és alkalmat talál a férfias időtöltés és nemes sport gyakorlására — az akkori bölcs irányokban. Vadászát, agarászat képei kedves szórakozását. És a jökevény társaság fehér asztal mellett.

Vermérséklete a gyalog, főleg a lovas vadászatra (agarászat) ép úgy utalja, szinte ször téje, mint a vig poharazásra, tréfa elkövetésre, mint tréfa vállalására.

Haza nyílt ház volt az akkori idők bölcs mértéke és fölfogása szerint. Gyakorta megfordultunk ott névnapokon, szüret, ágyas-csapat és más jeles alkalmakkor,* hosszú vacsorákon, reggelit tartott a tánc; házi bálók, batyu bálók ha máshol kezdődtek is, Imre bácsiéknál végződtek — ha másnap nem is, de harmadnap biztosan.

Az izzó magyar vendégszeretet a köl-

* Az 50-es és 66-iki évi háború ideje: „Hurráh megint egy csatánk veszett el! Bár benne 10.000 magyar esett el!”
Deibábok hóse.

*Első lánya az édesanya tiszteletére Mária helyett Irma nevet nyert, hogy két ízben lehessen Mária napot tartani.

tekezés felzárst nem ismerte. Az étkezés kitűnő, de nem fényűzéses, ahogy az utolsó időben nálunk mások már kezdeni szerették. Sőt, ami nem gyötűnik akkor is dicsérni, s magasztalva emlegetni: az egy-szerűség és keletelenség jegyében folytak a trakták és eres gyakori ismétlődéssel. Ez a gyakoriság persze a táncos, mulatós fiatal-ság szempontja).

Imre bácsi házat, vendég szeretetét, híres „zöld bört” nehány év előtt csillagos szemekkel emlegette előttem a messzi Szombolyan Tomcsik Géza gróf, aki Bathányi gróf hadnagy bajtársával „feküdt” Kecskeméten és lakott is, de élni Nagykőrösön élt. Beretvás, — Vajkó, Adam családok, — Imre bácsiek és ismerőseik körében töltve felejtethetünk kedves napokat, olyan napokat, hogy három is szakadt egy gyűbe és csak tisztálkodni és riportot tartani néztek kibízta ház lóhatón nehány órácskára.

Hát a vadász mulatságok, s ezeken az ötletes hatalmas tréfák különösen boldog Gubody Ferkőék házában, odaát Cegédien! Itt történt meg, hogy a tréfal Imre bácsit meghagytottak; de csak egyfel-lyen egyszer és csak egy pillanattal. Emleke még is van meg ma is, aranyamás kép takarja. De hát bolondul is talált az el a szellemes, kedélyben csobáló Trummer Tóni, ott a „másmáni” reggelinei; persze hogy reggeli volt: tormás kolbászt hordtak körül a szobaleányok. Agarászat után reggelinei természetesen, hogy agarás-zatról fölt a szobeszéd, az agarakról, futási képességeik, mörések stb. fölt. Imre bácsi sziddta a mai agarakat és nyereseket és az aggodt, hogy nem is lesz már ezután jó agar nem is lehet majd máz agarászni.

Erre nyilatkozott aztán Trummer Tóni az a kedves derült modorában.

— Dehogy is nem Imre bácsi! Most lesz igazí jó világg az agarászatra, mert föltalálták a főzagarat...

— ?

— Igen, igen, csak rápattan az ember a hátuljához és Imre bácsinak csak olajjal kell kengetni ott a végén...

Képzhetők a falprezstö hahota, de aztán a düh is Imre bácsi részéről, ki is, kapván el a szobaleány kezéből a kolbász-szos tálat, teljes erővel és dühvel löd türe, vágja az átellenben ülő Tóni fejé felé. Ez hírtelen lehajol, a tal a falhoz röpi, millió cserepére hull szét, de a kalbász szalók arcképe ott maradt örökös freskónak a falon...

Imre bácsi élete a bölcsnek élete volt, De akit se görög se római értelemben nem szabad venni, hanem igazi magyar értelemben. Élt a hivatásának, élt családjának, szolgáta társadalmát és nemzetét, de élt az ő magyar fölfogása, magyar ízlése szerint — a körülményekhez való igazodással.

Az idősak, melyben élt, melyre munkálkodásának súlypontja nehezu, nem a nagy tettek, nagy alkotások időszaka volt s legkévesebbé az, amelyikben az ő hozzá hasonlatos létek és fölfogás, véralakit és ismerő kelő érvényesülése találhatott volna. Ugy értem, hogy messi magyar kiváló lehetett volna az érvényesülése. Tán ha másfél század előtt születik, úgy lehet a Báb Botyánján, a béri Balogh Ádámok sorában marad fönn nevé s az egész nemzedék emlékét örökre, gy azonban ahogy történt: a miénk, a mi városunké lett és maradt Imre bácsi, mint mértékgy-

ség, melyhez jó lesz igazodni a fiataliságnak, s itt marad, mert köztünk él, itt volt és van igazi hazája, otthona. Emlékeéhez jogot formál mindenki, közelebbi és távolabb vidéki, akinek bármikor volt is talál-

kozója vele, de ez nekünk még sem árt, a leadózó napfényt is hányan nézik, lesik, tartják magukénak?! A miénk az mégis, azoké, akik mivoltját felfogni, értékelni tudjuk. r—r.

Főhadiszállásunk hivatalos jelentése.

(A N. és V. eredeti távtratra.)

Budapest, október 8.

Északkeleti hadszíntér:

Az ellenség tegnapi az egész kelet-ai és wohniaji harcvonalon támadott. A nagy haderővel és hatalmas lövészészet igénybevételével győzelemes támadásai eredménytelenek maradtak. A beszarabiai határon a Dnyeszteről északra fekvő magaslatokon és a Strypa mellett az oroszok rohamoszlopai akadályaink elérése előtt omlottak össze.

Tarnopoltól északnyugatra az oroszok két helyen nyomultak be lövészárkainkba, de ma reggel odasielő magyar, osztrák és német segítősapatonk kiverték őket. Hasonló véget ért a Kremieniectől északkeletre fekvő Szapanov falu elleni támadás is. A falu elkeseredett harcok központja volt, hol a miénk, hol az oroszok birtokába került, de most újra szilárdan a hatalmunkban van. Hasonlóképp kéztüszaban vertünk vissza Olykától északnyugatra tulerben levő orosz haderőt. Ebben a harcban a 85. számú gyalogezred és a tescheni 31. számú landwehrgyalogezred tünntette ki magát. Olykától északra is igen heves volt a harc. Kolytól északra és északkeletre ellentámadásunk újra tért hódított. Elfoglaltuk az ellenség által védett Lisovo és Galuzia falvakat. A tegnapi és tegnapelőtti harcokban wohniaji területen összesen 4000 orosz elfogtuk. Az ellenség igen súlyos veszteségeket szenvedett.

Délnyugati hadszíntér:

Az olaszok a vilgereuthi fensík ellen tegnapi délután az egész harcvonalon nagy haderővel új támadást intéztek; ezt is az eddigiekhez hasonlóan visszaverték. Különösen hevesen tombolt a harc egyik, a Maronia-hegytől északkeletre levő támpontunk körül. Itt 3 olasz zászlóalj sorosan zárkózott tömegben ment rohamra, behatolt a szétrombolt akadályokon át, de a felsőausztriai 14. számú gyalogezred osztagai szuronyral verték újra vissza. Az egész támadás azzal végződött, hogy az olaszok visszamenekültek állásaikba, amelyekből kiindultak. A doberdói fensík északi részén az ellenség újra eredménytelenül támadott. Szélnél a 87. számú gyalogezred osztagai az olaszokat elűzték egy, a harcvonalkunkban fekvő kőányából, visszaverték egy ellentámadást és szétrombalták az ellenség állását.

Déli harctér:

Magyar, osztrák és német csapatok folytatták az átkelését a Drina alsó folyásán, valamint a Szávan és a Dunán. A szerbek ama kísérletei, hogy vallalkozásainkat megzavarják, minden ponton megsühülltek.

Híjfer altábornagy,

: vezérkar főnökének helyettese.

HIREK.

Benkő Jenő †

Benkő Imre nyugalmazott főgimnáziumi tanár fia, Jenő, a 38. gyalogezred 13. menetszázadának önkéntes káplárja fiatalisága virágában, ifjú életét a hazának áldozva meghalt az északi harctéren kapott súlyos sebében szept. 24-énél délutánján a csapatkórházban s immár távol Oroszország wohniaji kormányzóóságának kis falujában, a bresteszkói r. k. temetőben alussza örök álmát. Idegen ország hideg hantja borul kiültől poraira, fényes teletseggel megáldott, jobb sorsra érdemes lelke pedig immár abba az örökkévaló hazába tért, hol nincs bánat, nincs csalódás, nincs szenvedés, hol megszünik minden baj s elzörvöttek a könnyűhatások . . .

De annál sürűbben omlik érte a mértetelen fájdalom könyve a szerető szülők, testvérek és rokonok szeméből, kik benne a virágzó élet gyors elhamvasását, a szeretett fiút, gyöngéd szívű testvérét, vidám kedélyű, teletseges ifjút siratják, s kiknek gyszásban résztvevő szívevel osztozik min-

den jó emberük, együtt gyszalunk mi is. Lapunk jeles tollú, őszietlen munkatárát vesztette el benne, kinek írásai sok igazi élvezetet szereztek olvasóinknak s finom meglátással, erős pennátluk vénával megírt utolsó cikksorozata, a „Harctéri levelek” immár fájdalmas emlékei nem mindennapi teletseggnek.

De mi a mi gyszunk a szülők és testvérek bánatos érzéséhez képest! Ki mérhetné meg fájdalmát az édes atyának, aki a vidám, kedves fiú végzetes sorsát siratja? Ki közelíthetné meg soha nem szünő bánatát annak az édes atyának, aki férfikorának minden munkáját és küzdelmeit gyermekeiért áldozta s az önfeláldozó, megbecsülő, munkálkodó apának igazi mintaképe volt? . . . Miscsoda erő és hatalom nyújhat vigasztalást a sebzett szíveknek, kiknek még az sem adott meg, hogy a kedves fiú utolsó szenvedéseit könnyűnyithették, a haladókó sóhajait felfoghatják volna, akik még csak sírhalmára sem tűzhetik a szeretet és fájó emlékezet keserű könnyekétől ázott virágját?! . . . Elvesztieni a gyermeket ifjan, földi életpályája ki nem elégtől mozzanatai közepette s a bánatot nem enyhítheti az utolsó istenhozzád áldó

sugarával sem, valóban ki nem beszélhető fájdalom, vigasztalan, nagy vesztés . . .

Jövel hítek égi sejtelle, szent vallásunk menyei igazgatása, mutass a bánatos szíveknek megnyilatkozott egeket! És jövel hazaszerelet bánatos nemteje, borítsd a hazafis kegyelet engesztelő fátyolát a vérző szívekre azzal a főmelelő szózzal: meghalt, de a hazáért halt meg! Önfeláldozó hősségével mindent kiengeztelő, nemes halált halt!

Mi, kiké nem a méltatás, hanem a bánatos emlékezet a fiatal élet esztálynál, mely gyszással csatlakozunk a család gyszázhoz s egy jobb sorsra érdemes fiatal barát halálán borogó szívvel meggyújtok ismeretlen, távoli sírja felett a jó emlékezet fáklyáját.

Legyen csendes pihenése, boldog síri álma!

— **Meghívó.** A „Hangya” Fogyasztó és Értékesítő Szövetkezet, 1915. évi október hó 18-án hétfőn délután 3 órakor a városi szálloda földszinti nagyeremény közgyűlést tart, melyre a t. tagokat ezuton hívja meg.

Nagykörös, 1915. okt. 10.

Az Elnökség.

Tártya:

Az igazgatóság és felügyelőbizottság lemondott tagjai helyébe új tagok választása.

Értésítés.

A Nagykörosi „Hangya” Fogyasztó és Értékesítő Szövetkezet felhívja a t. tagokat, hogy az üzletreztseik után jegyzett összeget a Gazdasági Egyesület titkári hivatalában befizetni — elismervény ellenében sziveskedjenek. Befizetni egész napon át lehet.

Az elnökség.

— A rekvirálás előtt. Újat nem mondhatunk a gabonaliányról — nincs buza, nincs rozs, nincs zab — árpa az meg épenséggel nincs is kukorica sem lesz. Csak rendelettel vannak és maximális árak — amiket senkinek tart be. Már most, ha nagyon súlyos, nagyon kellemetlen zavaroknak elejét akarjuk venni: lassuk a rekvirálást. A kíméletlen, az egészséges, általános és erélyes rekvirálást az egész vonalon.

— A helybeli rokkant-katoná alap javára özv. Dr. Szabó Mihályné írni lömben boldogult férje halálának évfordulója alkalmából (okt. 5.) 100 koronát adományozott. Az elő kegyelet nemességiválánusa a köztisztviselő által nagyszony részéről hadi segély ügyünknek új célját, új irányt jelölt meg, mely méltó a jövő folytatására és anyagilag hatékony érvényesítésére.

— Alázattal szölnök a gyalogjáróról! Annak az embernek a megilletődött alázatával, aki 16 esztendei nagykörosi lakásának hosszú ideje alatt megszokta azt a Magyarországi ödes városában kizárt, ismétlődésében lehetetlen állapotot, hogy a járdán a taligák és egyéb — sokszor négykerékű — kézi szállításra alkalmas közlekedési eszközök szabadon fuvarozzanak és a szegény gyalogjárókat gyengéden félrelökjék, vagy legalább is illő távolban való kitérésre

kényszerítsek. Mert ha ezt nem teszi a fent említett gyalgjáró, legalább is egy erőtlen és Isteni az urnák-ot szolgál magának. Mint mindenhez, ehhez a kultúrátlan, durva parasztságához is hozzá szokik az ember és szépen félre lép a járda mellett húzó gyalgószépvényre vagy belemegy a sárba. Semhogy mivelelten lények piszkolódásának kitéggye magát. Legfeljebb akkor szegyenkezik egy kicsit, ha más városból való vendége van és az csodálkozik egy kicsit, ére a képtelen állapotot. De most már a megszokások is mesze túl halad a gyalgjáró elfoglalása — a gyalgjárók elől! Szűret van, hadi állapot van, ninesenek itthon a férfiak — mondják a taligások s gyümölcsesek, létrával, kömives-ládával, sóval, cukorral megpakolt kis, kedvelyes kocsijaikat a villanymentes öszi esték leple alatt úgy tolják neked, mint a pinyt! Sőt újabbban igen szegye kort-fjak azt is szokásba vettek, hogy biciklin sétálnak a járdán és riasztó csöngéssel kényszerítik különösen a hölgyeket a sárba lelépésre, hogy ők nyugodtan és simán haladjassanak tova. Hát ez mind nagyvony szed, de most már mégis meg kell illo alacaltat kérdeznünk a rendőrhatalóságunktól: gyalgjáró-e a gyalgjáró? Nem lenne-e jó kiírni a sarkokon táblákra, hogy itt gyalgjáró jár tilos? Legalább tudnánk mi egy-gyszerű, fogalmatless halandók, hogy merre ne menjünk. Igaz ugyan, hogy a csináltatás jelentékenny pótdórájt fizetik, ellentétben a tisztelt gazdákkal, de legalább pénzünkért ne tiporjannak le bennünket hepelupás flaszterűnkön a taligák.

— A Vörös Kereszt Egyület Szerzet adomány osztályától Póka Károly polgármesterünkön a következő levél érkezett: A Nagykorösiön szept. hó 25. és 26-án megtartott gyűjtőnap várakozáson felüli eredményel járt. Igen nagy mennyiségű anyag gyűlt össze úgy természetbeni adományokból, mint fém és ruhaneműekből, valamint a pénzbeli eredmény is tekintélyes összegget mutat fel. Igen tisztelt polgármester urnak, valamint a város t. tanácsának a hűtereken küzdő katonáink nevében halás köszönetünk fejezzük ki a gyűjtés lehetővé tételéért és az abban való szives hatóval közreműködés és támogatásért. Igen kérjük továbbá t. polgármester urat, kegyeskedjék halás köszönetünk Nagykorös város áldozatkész közönségének is tolmácsolni. A mellékelt jegyzék felünlenti a gyűjtés eredményét és hisszük, hogy ennek közözetéle közérdekkel fog birni. Kiváló tisztelettel A Vörös Kereszt szerzet adomány osztálya. Olivashatatlan aláírás s. k. főhadnagy, főmegbíztott helyettes.

— Szűretünk változó időjárás mellett a héten jóformán befejeződött. A hivatalos szűret ugyan csak ma kezdődnek, de polgárságunknak több esze volt, mint a hivatalos közegeknek". Láta, hogy hatóságunk a régi, rossz szokást követi most is s azon a címen, hogy beírjen a szűd, későre tolja ki a szűret megadását, — részleges szűretelési engedélyt kén tehát és megszedte azt a kis természet, amit a peronoszpóra s a jég meghagyott és megszedte idejében, mikor még volt egy kis munkaerő és volt holdvilág, hogy a portekáját be is szálltassza. Igazán neveltségesek a mi, bölcs urnaik, akik mindig azon mesterkednek, hogy mennyi később legyen a szűret, hogy a mi szőlőnk mennél edesebb legyen! Így

történik, hogy évek óta a kőrösi szűret egy-két héttel később esik, mint az egész környék. Mintha Cegléd és Kecskemét város tanácsai kevésbé előrelátó lennének! Holott itunk is mégis egy földrajzi szélesség alatt élünk s a szomszéd nagy városok bora egy cseppel sem alsóbb rendű a miénkénél. De hát hiába van háborús idő, kevés munkaerő és még kevesebb kocsi, nekünk várni kellene, míg a kis természetünk is megési a multikori fagy után bekövetkezett száradás. Mert úgy hozta magával egyesek érdeke! A szénától rövidlátásan azonban győzött a polgárok józan belátása és szépen leszűretettek, amíg volt mit elszűrni. És jól tették, akik így jártak el. Legyen okosabb a közönség, mint az a nehány tanácsos ur, aki tán értelem böngei kedvéért a késő, esős ősze halasztaná a szűretet.

— A Kárpátok megépítésének aranykönyve. Újabb nevet jegyezhetünk fel a nemzeti munka aranykönyvébe, melynek rotjai a legszebb építés, a Kárpátok oroszok dulta falvainak jratereimésében tevékenyek. Dr. Szabó Ambrus ügyvéd és volt jelentették be újabbán a bizottságnak, hogy egy ház felépítésére 600 koronát ajánlanak fel. Hazafias tettük önmagában jóda jutalmát. Napról-napra gyűlnek az áldozatkész és hazaszeretel fényes adományai a nemzeti megújodás oltárára, melynek jellegje: szent Kárpátunk elpusztult falvainak felépítése! Nagytiszteletű Patonay Desző reform lelkes ur és Filoss Ambrus árvászekünk ünlöké jelentették legújabbán, hogy együttesen 600 korona adománnyal feleltének egy házat az oroszok dulta felvidékén. Isten áldása legyen a buzgó munkán, melyet a hit apostola s a köztűzek szolgálja együtt végeznek lelkes példaadás képen.

— A Vörös Kereszt Egyület gyűjtés eredménye szept. 25. — 26-án. 2500 kg. burgonya, 750 kg. alma, 270 kg. bab, 200 kg. rozs, 16 kg. buza, 960 db tengeri, 20 kg. zöldség, 40 kg. dió, 24 db tök, 21 üveg ásványvíz, 84 üveg befőtt, 6 üveg uborka, 4 üveg főzelék befőtt, 2 üveg lekvár, 92 üveg paradicsom. 2 kg. füstölt hús, 4 üveg sósborszesz, 4 üveg bor, 8 kg. zöldbors, 26 fej kóposzta, 6 kg. leves tésztá, 7 csomag tea, 4 csomag mézeskalács, 5 kg. kokcaukor, 1 kg. mák, 2000 db zöldbors, 29 db nagyvankó, 9 db kisvankó, 1 db ágy, 1 db varrógép, 3 db matrac, 100 kg. fém, 50 kg. cink, 100 kg. vas, 1210 db. üres üveg, 3 db mosdó szappan, 1 db borotva, 1 játszma. kártya, 5 db bádóg cigarettá, 1 db bor cigarettára, 16 csomag citromsav, 10 db bajusz pedúr, 34 db iron, 18 db tollszár, 1 db gyorsfőző, 18 db galéria (cica), 23 db nyersbőr, 10 db borsapka, 9 db karmanlya, 2 db női szörme kabát 4 db bunda, 7 db főzfedény, 2 db testáztató, 1 db sérvtök, 8 db pohár, 8 db szemüveg, 15 db mosdószappan, 2 üveg gyógyszer, 20 db férfingli, 10 db alsónadrág, 10 db párnahuzat, 10 db zsebkendő, 6 db ágylepedő, 2 pár csizma 4 pár férfi cipő, 2 pár gyermek cipő, 50 db könyv, 62 db pipa, 13 db pipaszár, 134 db faszipka, 1160 db cigareta, 14 doboz szivarka hüvely, 50 db szivár, 3 db d-hányzascskó, 56 csomag dohány. A pénzügyi eredménye: 775 korona és 60 fillér.

Villanyos zseblámpák és szőnyeg elemek kaphatók SZÉKELLY ALBERT könyvkereskedésében.

— A Magyar földhitelezeték országos szövetsége. (Alföldistabnak) nemzeti és szociális misszióját átváta és az előző hadi kölcsönök kibocsájása alkalmából számos helyről megnyilvánult óhajnak megfelelően, nagyjelentőségű elhatározással kíván földirtókainak módot nyújtani arra, hogy amennyiben nem is rendeznek az idő szerint kellő képzésenl hadi kölcsönkötvények jegyzése, illőleg átvétele tekintetében, hazafias értelettel megfelelő módon érvenyíthessék. Az intézet igazgatója, ugyanis Teleszky János pénzügy-miniszter előnlökte alatt, ho lő-én tartott igazgatósági ülésében kimondotta, hogy kellő fedezetet nyújtó bitokrokra hágy kötvényeknek legalább 500,000. koronás tétel-eknek és szabad darabokban való jegyzetése céljából új jelzáloghitelket nyúl, melyek a földirtókainak részről 10 év alatt egyenlő évi részletekben fizetendők vissza, de ezen időn belül is stornó nélkül bármikor visszafizethetők. A kölcsön kamatterhe azonos a kötvények tényleges kamatjével: emellett a Magyar földhitelezeték országos szövetsége a kölcsönigénylőt meg mindennem költségét is mentesíti, amennyiben a kölcsönök lebonyolításával járó mindennemű kiadást, bélégeket és kincstári illetéket sajátjából visel, a kötvény-jegyzetéseket pedig úgyfelelnek azt a legnagyobb jutalékot is megérti ti, amelyet a hivatalos aláírsi helyek engedélyeznek. A jegyzeti kötvények tulajdonosainak a teljesített részletrésztések arányában fognak kiadnati, és az intézet által addig is d jmentesen kezelteinek. A kölcsön nagyságának megállapításánál az intézet figyelemmel lesz arra, hogy a kölcsönök részletrésztési összege a földirtók évi jövedelmének megtakarításából fedeztessék és így tulajdonképen a földirtók tökérekenlten igénybevétele nélkül rentabilis új tőkegyűjtésre is óhajit alkalmat szolgáltatni. A lentiek nán jogos a várakozás, hogy a Magyar földhitelezeték országos szövetségeének elhatározása sok új jelezést fog a hadi célok-nak nyerni, amelyek különben elmaradnának és hathatósan elő fogja segíteni a haramdik hadilököcsök sikerét.

— A hadifolyók szökésének elősegítése. A belügyminiszter a hadifolyók szökése dolgában körendeletet intézett a hatóságokhoz. A rendlet szerint az a közbiztonsági közeg, aki a megcsodított hadifolyót elfolja, köteles puhatolódni az iránt is, vajjon a folyó szökését egyek-nem segítették-e elő? Ha e tekintetben biztos adatokat szerez, az illető nyomban le kell tartóztatni.

Csarnok.

Harmadik évfordulón.

(Fejedelmi vendégek látogatása.)

Az 1885-ik évi általános országos kiállításnak a budapesti városodó feléig tartó tündér birodalmának az oktoberi 10 kiállítás volt a koronája. Az a nagy *lókállítas* volt ez, amelyet nemzetközinek neveztek, s amely fényre, gazdagságra, mozgalmaságra, érdekességre és tanulásra nézve messze kivált, kimagaslott az előtte közül, de amelyet nem értek utól az *azótiai* sem. És ki tudja mennyi idő telik el, míg a majdaniki csak még is közöltik.

A kiállítás mostani 30 éves fordulója

alkalmat kínálkozik arra, hogy ennek az idegletes lókállításnak némely mozzanait emlékébe idézzük, ha már az egész kiállít-

Zsákai József cimbalmosnak IV. ker.

10. számú háza — a piactér szomszédságában, — szabadkézből kedvező fizetési feltételek mellett örök áron eladó. Ugyanott 1 teljesen külön álló szoba kiadó. Értekezni lehet a fenti szám alatt tulajdonosnál.

Dabizs Ferenc tanítónak a belső

bánomi szülője, melyben jó lakás is van, szabad kézből örök áron eladó. Értekezni lehet a tulajdonossal, levélben vagy személyesen, Sarkadkeresztúr Bihar megye. 2-3

35 dekás tábori fadóbozok

kaphatók: **SZÉKELY ALBERT** könyvkereskedésében.

III. Farkas Laci karmester

értesíti a zenekedvelő közönséget, hogy hang
:: jegy ismeretessel ::

hegedű órákat ad.

Tanít magyar nótákat cigányosan mérsékelt
:: díjazásért. ::

Házhoz oárhova eljár.

Szíves pártfogás kér.
Lakik: I. ker. Tavasz-u. 56.

**szabadalmazott és törvényesen védett
velőmagcsávázószér****„ANTISPORAVITA“**

Kilója 1 korona 40 fillér.
Részletes ismeretével és használati utasítással szolgálnak a vizsárlásútok.

SCHWARZ ÉS TAUBER
nagykereskedők, NAGYKANIZSA

Hazai és külföldi szakteljesítők megállapították, hogy az „Antisporavita“ az összes vetőmag fiók, és elválasztásán az itatók hazánkban általánosan fenyegetett buzának csávázására a legmegfelelőbb és legbiztonságosabb megoldásnak tekinthető.

NAGYOTHALLO?**Fülzugasásban szenved?**

Nincs többé sükettség és fülzugas, ha a legujabban szabadalmazott

„Dobhártyaszzerű hallókészülék“

hordja. Solya egynegyed gramm, fülbetéve kívülről nem látható. Felöttök, gyermekek hordhatják. Prospektust — lapunkra való hivatkozással — ingyen küld:

Faragó Jenő,

Budapest, IX., Mester-u. 34.

Telefon, József 28—63.

7—12

Új temetkezési vállalat!

Tisztelettel értesítem Nagykováros város és vidék közönségét, hogy Kertész Gyula úr házában udvarában, a postával szemben nagyobb szabású **disztemetkezési vállalatot** nyitottam, ahol nagy raktártartok a legjobb kivitelű ércpokorsókból, termő és báronnyal való bevonásra alkalmas lakoporsókból valamint a legdiszesebb kivitelű sirkoszorúkból, úgy annyira, hogy disztemetkezési intézetem ezen a téren a legmesszebb menő igényeknek is meg tud felelni. — Elvállalok egyszeri temetéstől kezdve a legdiszesebb kivitelig, az alább jegyzett árakban:

klottal behuzott szegelt teríték 40 kor.
ternóval behuzott szegelt teríték 60 kor.
ércpokorsó, diszes melléklettel 180 kor.

Ujjonnan készült gyászkozmint, minden felszámítás nélkül két lóval, négy lóval pedig 5 koronáért küldöm ki.

Meg kell említenem, hogy városunkban évek óta létező összes temetkezési vállalatok térségben vannak egymással, ennél fogva a nálunk levő árakkal a versenyint mindenkor könnyen felveszem, továbbá, mert temetkezési intézetem csak egyedül a magam tulajdonát képezi, tehát a többiekkel kartelben nem vagyok. Kérem a n. é. közönség szíves pártfogását, mert temetkezésem célja a gyászoló közönséggel nagy pénzt megtakarítani, nem pedig az eddigi egységes kartel árakat fizetenni. Kiváló tisztelettel!

SCHIFFER MARTON.

rőfös kereskedő, temetkezési vállalkozó

Nagy választék a legszebb sirkoszorúkból!

A temetéshez gyászkozmint és lovat ingyen adok!

Nagykovárosban ma egyedül! Kartelben kívüli temetkezés

**Hirdetéseket jutányosárbán vesz fel
lapunk kiadóhivatala.**

Mindenféle
gazdasági gépek:

U. M. Bächer ekék, Melichár vetőgépek, Tárcsás boronák, mérlegek és ehhez való sulyok, a legolcsóbb árakon beszerezhetők;
NEU JAKAB gabonakereskedő gazdasági gépraktárában.